

Република Србија
АПЕЛАЦИОНИ
СУД У БЕОГРАДУ
Гж1 1457/23
23.10.2024. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

АПЕЛАЦИОНИ СУД У БЕОГРАДУ, у већу састављеном од судија Гордане Тошић, председника већа, Љиљане Милосављевић и Милице Аксентијевић, чланова већа, у парници тужиље АА из ..., чији је пуномоћник Драган Тодоровић, адвокат из Панчева, ул. Змај Јовина бр.2, против туженог "MOZZART" д.о.о, са седиштем у Београду, ул. Таковска бр.49б, ради накнаде штете, одлучујући о жалбама тужиље и туженог, изјављеним против пресуде Основног суда у Панчеву П1 735/21 од 28.10.2022. године и жалби туженог, изјављеној против допунске пресуде истог суда П1 735/21 од 27.12.2022. године, након расправе одржане пред другостепеним судом дана 23.10.2024. године, донео је

ПРЕСУДУ

ПОТВРЂУЈЕ СЕ пресуда Основног суда у Панчеву П1 735/21 од 28.10.2022. године у ставу првом и трећем изреке и у делу става другог изреке којим је одбијен тужбени захтев тужиоца за накнаду нематеријалне штете на име претрпљених физичких болова, преко износа од 130.000,00 динара, до траженог износа од 200.000,00 динара, на име претрпљеног страха, преко досуђеног износа од 150.000,00 динара, до траженог износа од 300.000,00 динара и на име умањења животне активности за износ од 165.000,00 динара, све са законском затезном каматом од пресуђења, па до исплате, и у том делу жалбе тужиље и туженог **ОДБИЈАЈУ**, као неосноване.

ПРЕИНАЧУЈЕ СЕ пресуда Основног суда у Панчеву П1 735/21 од 28.10.2022. године у преосталом делу става другог изреке, тако што се **ОБАВЕЗУЈЕ** тужени "MOZZART" д.о.о. да тужиљи АА на име умањења животне активности исплати износ од 360.000,00 динара, са законском затезном каматом од 28.10.2022.године, па до исплате, а у року од 15 дана од дана пријема преписа пресуде.

ПОТВРЂУЈЕ СЕ допунска пресуда Основног суда у Панчеву П1 735/21 од 27.12.2022.године и жалба туженог **ОДБИЈА**, као неоснована.

ОБАВЕЗУЈЕ СЕ тужени да тужиљи накнади трошкове другостепеног поступка у износу од 158.500,00 динара, у року од 15 дана од дана пријема преписа пресуде.

ОДБИЈА СЕ као неоснован захтев туженог за накнаду трошкова другостепеног поступка.

Образложење

Пресудом Основног суда у Панчеву П1 735/21 од 28.10.2022. године, ставом првим изреке делимично је усвојен тужбени захтев тужиље и обавезан тужени да тужиљи, на име накнаде нематеријалне штете, исплати укупан износ од 280.000,00 динара и то: на име претрпљених физичких болова износ од 130.000,00 динара и на име претрпљеног страха износ од 150.000,00 динара, све са законском затезном каматом почев од дана 28.10.2022.године, као дана пресуђења, па до исплате. Ставом другим изреке је одбијен вишак тужбеног захтева, преко укупно досуђених 280.000,00 динара, а до укупно тражених 1.025.000,00 динара, и то: за износ од 525.000,00 динара на име умањења животне активности од 15%; преко досуђеног износа од 130.000,00 динара, а до траженог износа од 200.000,00 динара на име претрпљених физичких болова, преко досуђеног износа од 150.000,00 динара, а до траженог износа од 300.000,00 динара на име претрпљеног страха, све са законском затезном каматом од пресуђења, па до исплате. Ставом трећим изреке обавезан је тужени да тужиљи накнади трошкове парничног поступка у износу од 276.380,00 динара, са законском затезном каматом почев од дана извршности пресуде. па до исплате.

Допунском пресудом Основног суда у Панчеву П1 735/21 од 27.12.2022.године, усвојен је тужбени захтев тужиље и обавезан тужени да тужиљи на име накнаде материјалне штете исплати износ од 27.000,00 динара, са законском затезном каматом од пресуђења, па до исплате.

Против наведене пресуде тужиља и тужени су благовремено изјавили жалбе и то тужиља, побијајући је у ставу другом и трећем изреке, а тужени, побијајући је у ставу првом и трећем изреке, због битне повреде одредаба парничног поступка, погрешно и непотпуно утврђеног чињеничног стања и погрешне примене материјалног права.

Против наведене допунске пресуде тужени је благовремено изјавио жалбу, због битне повреде одредаба парничног поступка, погрешно и непотпуно утврђеног чињеничног стања и погрешне примене материјалног права.

Испитујући правилност и законитост ожалбене пресуде и допунске пресуде, у границама овлашћења прописаних одредбом члана 386. Закона о парничном поступку (“Службени гласник РС” број 72/11...55/14), Апелациони суд у Београду је нашао да је жалба тужиоца делимично основана, а жалба туженог неоснована.

У поступку доношења ожалбене пресуде и допунске пресуде, нису учињене битне повреде одредаба парничног поступка из члана 374. став 2. тачке 1. до 3, 5, 7. и 9. Закона о парничном поступку, на које другостепени суд пази по службеној дужности, нити друге битне повреде одредаба парничног поступка, на које се указује у жалбама.

Према чињеничном стању, утврђеном у првостепеном поступку, тужиља је била

у радном односу код туженог на неодређено време, на пословима шефа уплатног места, а радни однос јој је престао у 2018. години, услед отказа уговора од стране тужиље. Дана 5.5.2018. године, око 23,00 часа, док је тужиља обављала послове на које је била распоређена у просторијама туженог, где се обавља делатност спортске кладионице, у тренутку када је у просторији остала сама, пришао јој је човек који је једном руком ухватио за врат и почео да је стеже, држећи у другој руци флашу пива и тражећи од ње новац, након чега је отворио сеф, узео новац и након тога изашао из просторије. Наиме, тужиља је приликом обављања послова наплате спортских тикета и одлагања новца у готовинским износима, у касним ноћним часовима, без присутног физичког обезбеђења и без могућности хитног реаговања радника обезбеђења туженог на позив тужиље путем паник тастера, као једина запослена, боравила у пословном простору туженог, у којем се обављају делатности спортске кладионице, која по својој природи претпоставља боравак лица претежно мушког пола, када је приликом извршења кривичног дела разбојништва задобила телесну повреду. Правоснажном пресудом Основног суда у Панчеву К 678/19 од 29.1.2021. године, оптужени ББ је оглашен кривим што је извршио кривично дело разбојништва из члана 206. став 1. Кривичног законика, а поводом предметног догађаја од 5.5.2018. године, и осуђен је на казну затвора у трајању од две године. Из налаза и мишљења судског вештака хирурга ортопеда-трауматолога др Дражена Јелаче, утврђено је да је тужиља критичном приликом задобила телесне повреде у виду нагњечења и огуљотине коже у пределу врата, уганућа и истегнућа вратног дела кичме које се појединачно и збирно квалификују као лака телесна повреда. Услед задобијених повреда тужиља је претрпела физичке болове јаког интензитета у укупном трајању од једног дана, болове средњег интензитета у укупном трајању од седам дана и болове слабог интензитета у наредних три недеље. Са ортопедско-хируршко-трауматолошког аспекта код тужиље не постоји умањење животне активности. Из налаза и мишљења судског вештака неуропсихијатра Славице Џигурски и налаза и мишљења судског вештака неуропсихијатра Славице Ђокић, тужиља је за време критичног догађаја трпела примарни страх најјачег интензитета, јер се неочекивано нашла у ситуацији опасној по живот и телесни интегритет у трајању од око десет минута, након чега страх слаби у јачини и прелази у секундарни страх који је условљен самим повредама и био је јаког интензитета у трајању око четири сата, потом је трпела страх средњег интензитета у наредна три дана, након чега страх слабог интензитета који је трајао до закључења боловања наредних три месеца. Трајних последица од претрпљеног страха код тужиље нема, али постоје трајније последице у виду посттрауматског стресног поремећаја, као продужене реакције на стресогени поремећај у виду поновног проживљавања трауме, снова и ноћних кошмара, несанице, сепарације од других људи, незадовољства, избегавања активности и ситуација које подсећају на трауму, напетост, изненадне реакције, уплашеност и депресивног расположења. Посттрауматски стресни поремећај обично траје до годину дана, постепено се смањују до губљења, а конкретно код тужиље претрпљени страх није оставио трајне последице и нема умањења животне активности. Тужиља је претрпела и материјалну штету јер су повреде које је претрпела због штетног догађаја захтевале лечење у виду физикалне и психијатријске терапије, а која се односи на трошкове лечења у вези са критичним догађајем у укупном износу од 27.000,00 динара.

Полазећи од овако утврђеног чињеничног стања, првостепени суд је с позивом на одредбе члана 154. став 1, 173, 174, 177, 200, 277. став 1. и 324. Закона о облигационим односима и члана 164. Закона о раду, закључио да се у конкретном

случају ради о одговорности туженог која је објективна, с обзиром да је тужиља наведену повреду задобила у оквиру извршења својих редовних радних обавеза, да тужиља ничим није допринела настанку штете, а да је тужени био у обавези да, имајући у виду делатност којом се бави, обезбеди пословни простор од оваквих ситуација, па је донео одлуку као у ставу првом и другом изреке ожалбене пресуде. У односу на захтев тужиље који се односи на накнаду штете на име умањење животне активности, првостепени суд је на основу изведеног доказа вештачењем, утврдио да не постоји умањење животне активности као услов за досуђивање нематеријалне штете по том основу. Такође, како је тужиља у вези са критичним догађајем претрпела и материјалну штету у висини трошкова лечења, првостепени суд је допунском пресудом тужиљи досудио и износ од 27.000,00 динара. На досуђене износе, првостепени суд је досудио законску затезну камату од дана пресуђења, па до исплате.

Како је у овој парници првостепена пресуда већ једном била укинута, а услед погрешне примене материјалног права, чињенично стање је остало непотпуно утврђено на околности које су од значаја за решавање ове правне ствари, овај суд је у смислу одредбе члана 383. став 4. Закона о парничном поступку, одржао расправу, поновио изведене доказе у првостепеном поступку, саслушао судске вештаке Славицу Ђокић и Зорана Ђурића, извео доказ вештачењем од стране судског вештака неуропсихијатра Снежане Кузмановић и саслушао вештака Снежану Кузмановић, па је оценом изведених доказа у смислу члана 8. Закона о парничном поступку, утврдио следеће чињенично стање:

Тужиља је била у радном односу код туженог на неодређено време, на пословима шефа уплатног места, а радни однос јој је престао у 2018. години, услед отказа уговора од стране тужиље. Дана 5.5.2018. године, око 23,00 часа, док је тужиља обављала послове наплате спортских тикета и одлагања новца у готовинским износима, на које је била распоређена у просторијама туженог у ..., где се обавља делатност спортске кладионице, у тренутку када је у просторији остала сама, пришао јој је човек који је једном руком ухватио за врат и почео да је стеже, држећи у другој руци флашу пива и тражећи од ње новац, након чега је отворио сеф, узео новац и након тога изашао из просторије. У просторијама туженог није било присутног физичког обезбеђења, јер су исти смештени у централи у Београду, испод фиоке се налазио тзв. паник тастер, који се притискањем активира и након чега обезбеђење долази по позиву запослених, а који је тужиља активирала и након што је остала сама, позвала раднике обезбеђења, који су о овом догађају обавестили полицију и менаџера. Из налаза и мишљења судског вештака хирурга ортопеда-трауматолога др Дражена Јелаче, утврђено је да је тужиља критичном приликом задобила телесне повреде у виду нагњечења и огуљотине коже у пределу врата, уганућа и истегнућа вратног дела кичме које се појединачно и збирно квалификују као лака телесна повреда. Услед задобијених повреда тужиља је претрпела физичке болове јаког интензитета у укупном трајању од једног дана, болове средњег интензитета у укупном трајању од следећих седам дана и болове слабог интензитета у наредних три недеље. Са ортопедско-хируршко-трауматолошког аспекта код тужиље не постоји умањење животне активности. Из налаза и мишљења судских вештака неуропсихијатра др Славице Цигурски и налаза и мишљења судског вештака неуропсихијатра др Славице Ђокић, тужиља је за време критичног догађаја трпела примарни страх најјачег интензитета, јер се неочекивано нашла у ситуацији опасној по живот и телесни интегритет у трајању од око десет минута, након чега страх слаби у

јачини и прелази у секундарни страх који је условљен самим повредама и био је јаким интензитета у трајању око три-четири сата, потом је трпела страх средњег интензитета у наредна три дана, након чега страх слабог интензитета који је трајао до закључења боловања наредних три месеца. Из исказа судских вештака неуропсихијатара др Славице Ђокић и др Зорана Ђурића, произлази да се нису усагласили у погледу умањења животне активности тужиље односно да је свако остао при свом мишљењу и то вештак др Славица Ђокић да код тужиље нема трајних последица од претрпљеног страха, а вештак др Зоран Ђурић да код тужиље због спорног догађаја постоји умањење животне активности од 10%, с обзиром да код тужиље постоји хронични ПТСП, јер се тужиља у периоду од 2019. до 2021. године лечила од ПТСП-а и депресије, због наведеног догађаја, те да се сваки облик ПТСП-а који траје дуже месеци сматра хроничним. Како се судски вештаци нису усагласили у погледу трајних последица од претрпљеног страха, то је, на предлог тужиље, а ком предлогу се тужени није противио, одређено вештачење на ову околност преко судског вештака неуропсихијатра др Снежане Кузмановић. Из налаза и мишљења и исказа судског вештака неуропсихијатра др Снежане Кузмановић је утврђено да је судски вештак након прегледа тужиље и увида у медицинску документацију у списима, закључио да се тужиља након критичног догађаја лечила амбулантно од стране ортопеда, физијатра и психијатра и да је психијатријско лечење наставила и након што су се соматске сметње санирале. Дијагностификован је посттрауматски стресни поремећај F43.1, а касније и депресивне епизоде F32. Према важећој Међународној класификацији болести 10. ревизија, ПТСП траје неколико месеци, ретко прелази 6 месеци, има флукутирајући ток и у већини случајева долази до опоравка. Уколико траје дуже, поприма хронични ток кроз више година и тада прелази у трајну промену личности. Судски вештак је закључио да је код тужиље постојећи, верификовани ПТСП, са депресивним коморбидитетом присутан и више година након трауматског догађаја (према документацији три године, према клиничком налазу и дуже и даље), односно да је попримио хронични ток и да је дошло и до трајне промене личности, а што се огледа у трајној промени обрасца перципирања околине, себе, промени понашања, социјалног повлачења и неповерљивости према околини, константној стрепњи и осећају угрожености, губитку задовољства у свакодневним животним активностима, у безвољности, поремећају сна, преосетљивости и осећају беспомоћности, повременим наметнутим сећањима, у избегавању стимулуса који асоцирају на трауматско искуство, а због чега код тужиље постоји умањење животне активности од 10%, као последица догађаја од 5.5.2018. године. Овај суд је у потпуности прихватио налаз и мишљење вештака неуропсихијатра др Снежане Кузмановић, налазећи да је исти јасан, довољно образложен и у свему дат према правилима медицинске струке, те да судски вештак у потпуности одговорила на примедбе туженог. Такође је утврђено да су повреде које је тужиља претрпела због штетног догађаја захтевале лечење у виду физикалне и психијатријске терапије, те да је тужиља сносила трошкове куповине Шанц-Томасове крагне коју је морала да носи, а за коју је дана 8.5.2018. године платила износ од 1.500,00 динара, те трошкове специјалистичких прегледа у Специјалистичкој психијатријској ординацији "...", за чије услуге је дана 8.10.2019. године платила износ од 16.000,00 динара и дана 12.3.2021. године износ од 4.500,00 динара, као и услуге прегледа неуропсихијатра... у износу од 5.000,00 динара, све укупно 27.000,00 динара.

Имајући у виду утврђено чињенично стање, првостепени суд је у односу на потврђени део ожалбене пресуде, правилно применио материјално право, дајући за

своју одлуку у том делу јасне и потпуне разлоге, које у свему прихвата и овај суд. Правилан је закључак првостепеног суда да је остварен основ одговорности туженог да тужиљи накнади штету, сходно правилима о објективној одговорности из члана 173. и 174. Закона о облигационим односима, јер штета коју је тужиља претрпела потиче од делатности туженог од које прети повећан ризик настанка штете, а до реализације тог ризика је у конкретном случају дошло, те да у конкретном случају нема услова за ослобађање одговорности туженог у смислу члана 177. Закона о облигационим односима.

Наиме, према одредби члана 164. Закона о раду („Службени гласник РС“ бр. 24/2005...75/2014), ако запослени претрпи повреду или штету на раду или у вези са радом, послодавац је дужан да му накнади штету, у складу са законом и општим актом. Под повредом на раду подразумева се повреда која је узрочно везана за обављање послова и задатака повређеног радника, при чему одговорност послодавца за накнаду штете запосленом због повреде на раду у смислу члана 164. Закона о раду зависи од основа и услова одговорности. Услов одговорности је кривица послодавца за штетну радњу или пропуштање предузимања радње, ризик од опасне ствари чији је ималац послодавац, или ризик од опасне делатности којом се послодавац бави.

Одредбама члана 177. став 1. и 2. Закона о облигационим односима, предвиђено је да се ималац ослобађа одговорности ако докаже да штета потиче од неког узрока који се налази ван ствари, а чије се дејство није могло предвидети, ни избећи или отклонити, као и ако докаже да је штета настала искључиво радњом оштећеника или трећег лица, коју он није могао предвидети и чије последице није могао избећи или отклонити. Ставом 3. истог члана је прописано да се ималац ослобађа одговорности делимично, ако је оштећеник делимично допринео настанку штете.

У конкретном случају, нематеријална штета коју је тужиља претрпела услед опасности у којој се критичном приликом нашла, узрочно-последично је везана за обављање делатности туженог, која носи повећан ризик, јер се ради о пословима радног места шефа уплатног места у спортској кладионици, које захтева веће мере заштите, а које представљају повећану опасност за онога ко обавља такву врсту посла и радних задатака. Како је у конкретном случају тужени организатор делатности, односно обављања посла и задатака тужиљиног радног места, који по свим својствима носе појачан ризик од повређивања, с обзиром да је реч о објекту у који слободан приступ имају сва лица, без ограничења, а да тужени није обезбедио обезбеђење у објекту у којем је тужиља радила у ..., већ се обезбеђење налазило у седишту туженог у Београду, због чега није било могућности хитног реаговања радника обезбеђења туженог, то је за насталу штету у смислу одредбе члана 173. и 174. Закона о облигационим односима одговоран тужени по правилима објективне одговорности, односно без обзира на кривицу. Имајући у виду да тужени није доказао да је штета настала искључиво радњом тужиље или трећег лица, коју он није могао предвидети и чије последице није могао избећи или отклонити, јер се ради о околностима које се могу предвидети из напред наведених разлога, то нема услова за ослобађање његове одговорности у смислу члана 177. став 2. Закона о облигационим односима, а како не постоји било какав допринос тужиље настанку штетног догађаја, јер у њеном поступању није било пропуста и тужиља није предузела било какву радњу којом би штета настала или имала већи обим, то такође нема основа ни за делимично ослобођење од одговорности

туженог у смислу члана 177. став 3. истог закона.

Супротно наводима жалби тужиље и туженог, првостепени суд је приликом одмеравања висине накнаде нематеријалне штете за претрпљених физичке болове и страх, правилно оценио све околности конкретног случаја, и то интензитет и трајање претрпљених физичких болова и страха, те је правилном применом одредбе члана 200. Закона о облигационим односима и члана 232. Закона о парничном поступку закључио да досуђени износи представљају правичну новчану накнаду за претрпљену нематеријалну штету, због чега је првостепена пресуда потврђена у ставу првом изреке и у делу става другог изреке ожалбене пресуде, који се односи на ове видове нематеријалне штете.

Стога су неосновани наводи жалби којима се указује на погрешно и непотпуно утврђено чињенично стање у овом делу и, с тим у вези, на погрешну примену материјалног права.

Међутим, када је у питању одлука првостепеног суда садржана у преосталом делу става другог изреке побијане пресуде, првостепени суд је погрешно применио материјално право када је одбио тужбени захтев за накнаду нематеријалне штете на име претрпљених душевних болова због умањења животних активности, на шта се основано указује жалбом тужиље.

Према одредби члана 200. став 1. Закона о облигационим односима, за претрпљене физичке болове, претрпљене душевне болове због умањења животне активности, наружености, повреде части, угледа, слободе или права личности, смрти блиског лица, као и за страх суд ће, ако нађе да околности случаја, а нарочито јачина болова и страха и њихово трајање то оправдава, досудити правичну новчану накнаду, независно од накнаде материјалне штете, као и у њеном одсуству. Ставом 2. истог члана, прописано је да приликом одлучивања о захтеву за накнаду нематеријалне штете, као и о висини њене накнаде, суд ће водити рачуна о значају повређеног добра и циљу коме служи та накнада, али и о томе да се њоме не погодује тежњама које нису спојиве са њеном природом и друштвеном сврхом.

Имајући у виду утврђено чињенично стање, те налаз и мишљење судског вештака неуропсихијатра др Снежане Кузмановић, који је овај суд прихватио као јасан, аргументован и дат према правилима струке, то сагласно одредби члана 200. Закона о облигационим односима, а имајући у виду утврђен проценат умањења животне активности тужиље, са свим последицама за здравље и нормално функционисање организма преко којих се то умањење манифестује, другостепени суд налази да тужиљи припада накнада штете за овај вид нематеријалне штете, те да адекватна материјална сатисфакција тужиљи, према значају повређеног добра и циљу коме ова накнада служи, за претрпљене душевне болове због умањења животне активности од 10%, представља износ од 360.000,00 динара.

Наиме, циљ накнаде нематеријалне штете је пружање одређеног задовољства оштећеном лицу, због, између осталог, умањења животне активности, да би се код оштећеног успоставила нарушена психичка равнотежа.

Код изнетог, првостепена пресуда је преиначена у делу става другог изреке којим је одбијен тужбени захтев по основу накнаде за умањење животне активности, тако што је тужили за овај вид нематеријалне штете досуђен износ од 360.000,00 динара, са припадајућом каматом од дана пресуђења, до исплате, док је потврђена пресуда у преосталом делу става другог изреке ове пресуде, којом је одбијен тужбени захтев тужиле на име умањења животне активности за износ од 165.000,00 динара, са законском затезном каматом од пресуђења, па до исплате, па је применом одредби члана 200, 277. и 324. став 1. Закона о облигационим односима, одлучено као у ставу првом и другом изреке ове пресуде.

По оцени Апелационог суда у Београду, првостепени суд је, доносећи допунску пресуду којом је усвојио тужбени захтев тужиле за накнаду материјалне штете, потпуно и правилно утврдио чињенично стање и правилно применио материјално право, дајући за своју одлуку јасне и потпуне разлоге, које прихвата и другостепени суд.

Неосновани су наводи жалбе туженог којим истиче да је тужилца могла да се обрати надлежном дому здравља ради пружања лекарске помоћи, а не приватној ординацији, те да ови трошкови нису били неопходни ни потребни. Наиме, како је утврђено да су повреде које је тужилца претрпела због догађаја, за коју је одговоран тужени, захтевале лечење у виду физикалне и психијатријске терапије, због чега је тужилца имале издатке у виду набавке Шанц-Томасове крагне, те плаћања услуга лечења, према достављеним рачунима у укупном износу од 27.000,00 динара, то је правилно првостепени суд одлучио када је обавезао туженог да тужили на име накнаде материјалне штете исплати износ од 27.000,00 динара са законском затезном каматом од пресуђења, па до исплате, а крећући се у границама тужбеног захтева.

Неосновани су наводи жалби да је учињена битна повреда поступка из члана 374. став 2. тачка 12. Закона о парничном поступку, јер су изреке првостепене пресуде и првостепене допунске пресуде разумљиве, у пресуду и допунској пресуди су дати разлози о свим битним чињеницама, који су јасни и непротивречни, а о битним чињеницама не постоји противречност ни између онога што се у разлозима пресуде и допунске пресуде наводи о садржини изведених доказа и самих тих доказа, па пресуда и допунска пресуда нема недостатака због којих се не може испитати.

Како се ни осталим жалбеним наводима не доводи у сумњу правилност ожалбене пресуде, у потврђеном делу, и допунске пресуде, то их другостепени суд није посебно образлагао.

Потврђено је и решење о накнади трошкова парничног поступка, садржано у ставу трећем изреке ожалбене пресуде, јер је, супротно наводима жалбе тужиле, првостепени суд правилном применом одредби члана 153. и 154. Закона о парничном поступку, правилно одлучио када је одбио да тужили досуди трошкове за састав поднеска од 2.3.2021. године, јер исти није био нужан и потребан, те имајући у виду да део у коме је ожалбена пресуда преиначена, није од утицаја на обим трошкова који представљају обавезу тужене према тужили. Како је тужилца делимично успела у спору, то је, супротно наводима жалбе туженог, правилно првостепени суд тужили досудио парничне трошкове у складу са постигнутим успехом у парници, односно

према вредности за коју је усвојен тужбени захтев, при чему жалба туженог не садржи конкретне разлоге за побијање одлуке у овом делу.

Тужили, која је делимично успела у поступку по изјављеној жалби, припада накнада трошкова другостепеног поступка за састав жалбе у износу од 18.000,00 динара, за заступање на три одржана рочишта у износу од по 18.000,00 динара и два неодржана рочишта у износу од по 11.250,00 динара, за трошкове вештачења у износу од 30.000,00 динара и за судску таксу на жалбу и другостепену одлуку у износу од по 17.000,00 динара, што укупно износи 158.500,00 динара, све одмерено према важећој Тарифи о наградама и накнадама трошкова за рад адвоката и важећој Таксеној Тарифи, имајући у виду вредност предмета спора у побијаном делу и вредност предмета спора у делу у коме је тужила успела у жалбеном поступку. Стога је применом одредби члана 153. и 154. Закона о парничном поступку одлучено као у ставу четвртом изреке ове пресуде.

Како тужени није успео у поступку по жалби, то нема право на накнаду трошкова насталих у поступку поводом овог правног лека, у смислу одредбе члана 153. став 1. Закона о парничном поступку.

Из изнетих разлога, Апелациони суд у Београду је применом одредби члана 390, 394. тачка 4. и 165. став 1. и 2. Закона о парничном поступку (“Службени гласник РС”, бр.72/11...18/20), одлучио као у изреци ове пресуде.

**Председник већа-судија
Гордана Тошић,с.р.**

**За тачност отправка
Управитељ писарнице
Јасмина Ђокић**